

anlediget mig til at stille mit Vædringsfor-
 slag i en lidt anden Form, idet det forekom
 mig ønskeligt, om man kunde faae Loven sat
 igjennem og bortrydde den Hindring, som
 efter mit Skjøn var til Stede for Lovens
 endelige Vedtagelse. Den Tante, der ligger
 til Grund for Forslaget, er, at Kjøbenhavn
 har tilstrækkelig gode Bestemmelser for, at
 der føres et godt Tilsyn med Pleiebørn,
 der anbringes udenfor Kjøbenhavn, og naar
 man ubelader denne Paragraf, vil det Til-
 syn, som Kjøbenhavn fører, ødelægges eller
 i alt Fald svækkes. Jeg har nu ment, at
 det vilde være en rigtigere Affattelse af
 Tanken, naar man udelod Kjøbenhavn og
 satte, saaledes som jeg har foreslaaet, en
 almindelig Bestemmelse om, at de Kommu-
 ner, hvor der efter Justitsministeriets Skjøn
 var betryggende Bestemmelse om Tilsynet
 med de udenfor Kommunen anbragte Børn,
 skulde være undtagne fra Lovens Tilsyn.
 Derved bortskjære vi det, som jeg synes,
 man maatte med nogen Grund — jeg vil
 ikke sige med stor Grund — har fundet no-
 get anstødelig i det oprindelige Forslag, at
 Kjøbenhavn var nævnt som noget Særegent.
 Derved faar man det Gode, at ogsaa de
 Kommuner, der have et lignende Tilsyn som
 Kjøbenhavn, stilles ved Siden af og faae
 samme Ret. Som saadanne Kommuner kan
 jeg for mit Vedkommende nævne Frederiks-
 berg, og jeg holder mig forvisset om, at der
 findes andre af de større Kjøbstæder, der
 ligeledes have ordnet Forholdet saaledes,
 at der føres et betryggende Tilsyn med Pleie-
 børnene. Altsaa anbefaler jeg det ærede
 Thing, jeg kan næsten sige at omvædigere
 den Bestemmelse eller modificere den saadan,
 at den ikke kommer til at gjælde udelukkende
 for Kjøbenhavn, men faar en lidt mere al-
 mindelig Affattelse. Jeg har som sagt kun
 stillet mit Forslag for paa den Maade at
 virke til, at Loven skulde kunne gaa igjennem.
 Hvis jeg hører Udtalelser her, som gaa i
 modsat Retning, bryder jeg mig ikke om at
 fastholde det.

Justitsministeren (Nellemann):
 Jeg havde ønsket at høre den ærede Ved-
 førers Udtalelser angaaende de Vædrings-
 forslag, der ere stillede af et enkelt Medlem.
 Det første af dem falder sammen med det
 Vædringsforslag, Udvalget har stillet, saa
 der kan altsaa ikke være Tale om, at man
 fra Udvalgets Side skulde have Noget imod
 det. Hvad det andet Vædringsforslag, som
 er stillet, angaar, vil jeg for min Part
 egentlig ikke have Noget imod dets Ved-
 tagelse, idet det forekommer mig, at man

derved paa en ret heldig Maade kommer ud
 over et Punkt, som, skjøndt det ikke i og for
 sig er af overordentlig stor Vigtighed, dog
 ellers maatte let kunde dele Thingene, saa
 det kunde blive en Hindring for, at Loven
 kommer ud. Om Loven kommer ud i det
 Tilfælde, altsaa om den gaar igjennem det
 andet Thing i det Tilfælde, at Vædrings-
 forslaget af det ærede Medlem for 2den
 Areds bliver vedtaget, veed jeg ikke. Det
 maa naturligvis gaa sin Gang, som det kan
 bedt, men jeg kan kun sige, at jeg for min
 Part skulde ikke have Noget imod Vædrings-
 forslaget under Nr. 2, dersom det ærede
 Thing maatte ville skjænke det sit Bisfald.

Rosenørn: Jeg maatte rigtignok for
 mit Vedkommende meget holde paa, at man
 beholdt § 8 i den Form, vi vedtog den for-
 rige Gang og nu vedtage den om igjen.
 Det er en Undtagelse, som man har etableret
 for Kjøbenhavn — det indrømmes — men
 den Regel, som findes her, kan jo give An-
 ledning til mangfoldige flere Undtagelser.
 Jeg kan ikke tro, at det høie Folkething
 egentlig blot, fordi der aabnes Veie for ad-
 skillige flere Undtagelser end dem, som vi
 have ønsket, nepos skulde blive stemt for at
 gaa med os. Hvorfor har man undtaget
 Kjøbenhavn? Det har man, fordi Kjøben-
 havn har indrettet sin Omhu for Pleie-
 børnene paa en udmærket smuk og god
 Maade. Jeg siger ikke, at de mangfoldige
 Pleiebørn, som Kjøbenhavns Fattigvæsen har
 etableret rundt omkring paa Landet, alle-
 sammen lykkes. Men ganske vist er det, at
 der er al Sandsynlighed for, at mangfoldige
 af dem lykkes. Jeg vil blot ganske kort an-
 tyde, hvorledes man ved en ret passende Be-
 taling sørger for dem med Klæder, med
 Sygepleie, naar de blive syge. Alt bliver
 bekostet paa Kjøbenhavns Kommunes Vegne;
 man indskrænker sig ikke til at følge Pleie-
 barnet indtil dets 14de Aar; nei, man bliver
 ved indtil dets 18de Aar, og man sørger
 for, naar det egner sig dertil, at faae det
 anbragt i Være det ene eller det andet Sted,
 hvor man tror, det kan være nyttigt, eller
 man sørger for at skaffe det en passende
 Tjeneste. For et godt Forhold blandt Pleie-
 børnene udstedes smaa Præmier, hvilket jo
 ogsaa er opmuntrende. Nu er det altsaa,
 synes jeg, en helt anden Sag, at man gjør
 en Undtagelse, hvor man har faktisk Kjends-
 gjerninger liggende for, som vise, at den er
 fuldt berettiget, og saa, at man udstrækker
 Undtagelsen saa langt, at man slet ikke veed,
 hvor langt den virkelig tilfaldt vil naae, og
 man altsaa slet ikke veed, om de Undtagelser,